

ВІДМОВЛЕНО У ЗВ'ЯЗКУ З БРАКОМ ВАГОМИХ ДОКАЗІВ ПРО НАЯВНІСТЬ ЗЛОГО УМИСЛУ ЧИ ЗАСТОСУВАННЯ НАСИЛЬСТВА ДО ЦЬЄЇ ОСОБИ/ЦИХ ОСІБ.

ПРИПУЩЕННЯ: ОСОБА(-И) ЗАЛИШИЛА(-И) МІСЦЕ ПРОЖИВАННЯ З ВЛАСНОЇ ВОЛІ, МОЖЛИВО, ДЛЯ СКОЄННЯ САМОГУБСТВА.

СПРАВУ ЗАКРИТО.

ДЯКУЄМО ЗА ЗВЕРНЕННЯ ДО НАШОГО ВІДДІЛУ РОЗСЛІДУВАНЬ!

Наприкінці повідомлення був прикріплений відеоролик поліції, у якому пілотів закликали дотримуватися заходів безпеки й розстібати ремені безпеки лише після того, як заглушать двигун.

Скарлет дивилася на маленький екран, аж доки текст не розплився перед очима, перетворившись на чорно-білу мішанину; здавалося, земля зникла з-під шасі корабля. Дівчина стиснула портекран так сильно, що затріщав пластик.

— Бовдури! — просичала вона в порожнечу кабіни.

Слова «СПРАВУ ЗАКРИТО» здавалися насмішкою.

Видавши гортанний крик, дівчина жбурнула портекран на панель управління. Вона сподівалася, що пристрій розлетиться на друзки металу та пластику, оголивши дроти, але той лише дратівливо заблимав, тричі вдарившись об виступи приладів.

— Які ж ви йолопи! — дівчина змахнула портекран на килимок перед пасажирським сидінням і відкинулася на спинку крісла, запустивши пальці в кучері.

Ремінь безпеки враз став тісним, задушливим; Скарлет похапцем розстебнула пряжку, водночас штовхаючи ногою двері. Дівчина майже випала в затінок провулка, і подих їй перехопило від парів жиру та віскі, якими просякло повітря довкола таверни. Однак гнів душив дужче, ніж ті випари, тож дівчина силувалася дихати глибоко, щоб якимось опанувати його.

Вона вирушить у поліцейський відділок. Зараз уже, мабуть, пізно, а отже, зробить це завтра. Зберігаючи спокій і ясний розум, вона пояснить усю хибність їхнього припущення. Вона зробить усе, щоб справу знову відкрили.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Скарлет провела зап'ястком над сканером біля люка вантажного відсіку корабля й рвонула той люк стрімкіше, аніж давала змогу гідравлічна система.

Вона переконає детектива, що варто далі шукати. Змусить його вислухати. Докладно пояснить, що бабуся не пішла з дому з власної волі й точно не скоювала самогубства.

У вантажному відсіку стояло пів десятка пластикових ящиків з овочами, але Скарлет дивилася на них невидючими очима. Думками вона була далеко, аж у самісінькій Тулузі. Дівчина продумувала перебіг розмови, наводячи аргументи й намагаючись подати їх якомога переконливіше.

Її бабуся спіткала якась халепа. Старенька була в біді, і якщо поліція знову відмовиться продовжувати пошуки, Скарлет звернеться до суду й вимагатиме позвільняти к бісу всіх тих тупоголових детективів і пожиттєво позбавити їх ліцензії, а тоді...

Схопивши кілька блискучих червоних помідорів, дівчина рвучко розвернулася і щосили пожбурила їх у кам'яну стіну. Помідори розбилися, забризкавши соком та насінням купи сміття, ще не відправлені в ущільнювач.

Ох, як полегшало! Скарлет схопила ще один овоч, уявляючи, як той помідор полетить в обличчя детектива, який відмовляється вірити, що бабуся не мала звички зникати просто так; як сік та м'якоть розтечуться, змиваючи його самовдоволену посмішку, і...

Четвертий помідор саме летів до своєї загибелі, коли двері рвучко відчинилися. Рука Скарлет, що вже тяглася було за наступним помідором, завмерла над ящиком. Спершись на одвірок, Жиль, власник таверни, оглянув помаранчеве місиво на стіні будівлі; вузьке обличчя чоловіка блищало від поту.

— Сподіваюся, це не мої помідори.

Скарлет опустила руку, витираючи її об замащені землею джинси. Її обличчя аж пашіло жаром; серце гупало у вухах...

Обтерши піт з майже лисої голови, Жиль насупив брови — звична картина — і грізно зиркнув на дівчину:

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Скарлет зайшла в кухню й окинула її оком, шукаючи Жилія; чоловік саме стояв за ґридлом¹ та поливав сендвіч із шинкою соусом бешамель. Дівчина рушила до господаря закладу, гукнувши, щоб привернути його увагу. Чоловік роздратовано зустрів Скарлет.

— Готово, — сказала вона, зиркаючи на нього не менш сердито. — Прийми й розпишися.

Жиль тимчасом поклав сендвіч на тарілку, насипав поруч гірку картоплі фрі та штовхнув страву через сталеву стійку до дівчини.

— Віднеси-но ось це до першої кабінки, а я тимчасом усе оформлю.

Скарлет наїжачилася:

— Жилію, я не наймалася розносити твої замовлення.

— Ти краще подякуй, що не відряджаю тебе до провулка з губкою в руці, — і повернувся до дівчини спиною. Його сорочка, колись біла, пожовкла від поту та постійного прання.

Кінчики пальців Скарлет смикнулися. Дівчина уявляла, як хапає той сендвіч і жбурляє його просто в Жилеву потилицю: цікаво, чи він розмажеться по ній так само, як помідори по стіні? Утім, ці фантазії швидко урвалися: юнка уявила суворе обличчя бабусі. Повернувшись додому, старенька аж ніяк не похвалить Скарлет за втрату одного з найлояльніших клієнтів через те, що онука не здатна тримати себе в руках.

¹ Ґридл (англ. *griddle*), або плінча (ісп. *Plancha*) — пристрій для приготування м'яса, риби та овочів: суцільний металевий лист, який підігрівають вугіллям, газом чи електронагрівачем. Продукти готують безпосередньо на цій поверхні, не використовуючи посуду.

Скарлет підхопила тарілку й кинулася геть із кухні, ледь не зіткнувшись за дверима з офіціантом.

Таверну Рію складно назвати приємним місцем: підлога липка від бруду, з меблів — розмай столів і стільців з різних наборів, повітря тяжке від випарів жиру... Але в містечку, де улюбленими видами дозвілля є пиятика та пліткування, таверна мала неабияку популярність — надто в неділю, коли наймані робітники довколишніх ферм відлучалися з полів на цілу добу.

Доки Скарлет чекала, щоб натовп трішки розійшовся й можна було пройти, її увагу привернули мережекрани над барною стійкою. Усі три пристрої ще з відучора знову й знову крутили той самий випуск новин. Усі розмови точилися довкола події на щорічному балу Східної Співдружності, почесною гостею якою була Місячна королева: туди проникла якась дівчина-кіборг, розтрощила кілька люстр і вчинила замах чи то на королеву, чи то на щойно коронованого імператора... теорій було безліч. Стоп-кадри великим планом давали змогу розгледіти замурзану дівчину з волоссям, зібраним у незграбний хвіст; мокрі пасма вибивалися із зачіски... Не зрозуміло, як її взагалі пустили на імператорський бал.

— Треба було припинити страждання бідоськи ще тоді, коли вона зі сходів полетіла, — сказав Ролан, завсідний гість таверни. Судячи з вигляду чоловіка, він заливався алкоголем від самісінького обіду. Склавши пальці «пістолетиком», Ролан зобразив вистріл у бік екрана. — Я їй просто макітру прострелив би, та й по тому.

Натовпом прошелестів схвальний шепіт. Скарлет у відразі закотила очі й почала проштовхуватися до першої кабінки.

Вона одразу впізнала красунчика-бійця, про якого розповідала Емілі — і навіть не через те, що оливкову шкіру юнака вкривали шрами та синці: серед натовпу відвідувачів це був єдиний незнайомець. Хлопець був на вигляд трохи кострубатий, що стало несподіванкою після млосних оповідок Емілі: скуйовджене волосся подекуди зваялося, під оком

наливається свіжий синець, ноги бовтаються під столом, як заведені...

Перед ним уже стояли три порожні тарілки з масними плямами та крихтами — то було все, що лишилося від яєчні з салатом та якоїсь масної страви. На краєчку одної тарілки лежали гіркою видлубані зі страви кружечки помідорів та листочки салату-латук.

Скарлет і не завважила, що розглядає незнайомця, аж доки той не підвів очі і їхні погляди не перетнулися. Його очі були такі неприродно-зелені — немов нестиглий виноград на лозі. Скарлет міцніше стиснула краєчок тарілки, умить зрозумівши млосні зітхання Емілі: ох, які ж очі!

Пробившись крізь натовп, вона поставила тарілку з сендвічем на стіл:

— Це ви замовляли *le croque monsieur*¹?

— Так, дякую.

Його голос вразив дівчину: низький і тихий, геть не схожий на той голосний хрипкий голос, який вона очікувала почути.

Може, Емілі має рацію, і юнак справді сором'язливий.

— Чи не бажаєте одразу замовити цілу запечену свиню, щоб офіціантам не доводилося бігати сюди-туди? — спитала вона, потягнувшись за порожньою тарілкою.

На мить очі незнайомця розширилися, і Скарлет здалося, що він от-от запитає, чи є така страва в меню, але хлопець перевів погляд на сендвіч:

— Тут добре готують.

Скарлет ледь стрималася, щоб не пирхнути: нечасто почуєш фрази «добре готують» і «Таверна Рію» в одному реченні!

— Очевидно, бої пробуджують звірячий апетит.

Юнак промовчав — лише пальці його почали крутити соломинку в склянці з напоєм, а ноги зателіпалися так сильно, що почав ходити ходором увесь стіл.

¹ *le croque monsieur* (фр.), буквально «перекуска, пане!» — гарячий сендвіч з шинкою та сиром, який традиційно подають у французьких кафе та барах. Уперше з'явився в меню паризьких кафе 1910 року.

— Що ж, смачного! — сказала Скарлет і почала збирати тарілки, але потім завагалася й підсунула до юнака ту, що була з рештками їжі:

— Ви певні, що не бажаєте скуштувати помідори? Це найсмачніший інгредієнт страви, вони виростили на моєму городі... Салат-латук теж мій, але він не був такий зів'ялий, коли я його зрізала... Гарзд, не будемо про салат... Може, хоч помідори з'їсте?

Наснаги на обличчі бійця враз поменшало:

— Ніколи їх не куштував.

Скарлет підвела брову:

— Ніколи в житті?

Трохи повагавшись, юнак поставив склянку з напоєм, підхопив пальцями кілька кружечків помідора та поклав їх до рота.

Неквапливо прожував, час від часу завмираючи, щоб краще оцінити смак; погляд його став розфокусований. Проковтнув.

— Гм, несподівано, — сказав він, знову підводячи погляд. — Але не жахливо. Принесете мені ще тих помідорів?

Скарлет зручніше перехопила тарілки й поправила ніж для масла, який мало не впав.

— Чесно кажучи, я тут не працюю...

— Ось, знову показують! — пролунав вигук від барної стійки, і таверною пролетіла хвиля захопленого перешіптування. Скарлет підвела погляд на мережекрани, що саме показували пишний сад, де лілії та стебла бамбука ще блищали від нещодавньої зливи. Сходи заливало тепле світло з бальної зали. Камера спостереження висіла над дверима, трохи повернута в бік затіненої доріжки. Така прекрасна, супокійна картина.

— Ставлю десять унівів на те, що зараз якийсь дівчисько загубить стопу просто-таки на цих сходах! — крикнув хтось, і барна стійка аж затряслася від сміху людей, які сиділи за нею. — Ну ж бо, поставте хтось проти мене! Яка ймовірність такої пригоди, ну?

За мить на екрані з'явилася дівчина-кіборг. Вона вискочила з дверей і побігла сходами. Складки пишної сріблястої сукні